

PAARDENKRACHT

PAARDENKRACHT

Bodhi Bonaventure

Schrijver: Bodhi Bonaventure
Coverontwerp: Bodhi Bonaventure
ISBN: 9789402173031
© Bodhi Bonaventure

Proloog

Voor Marc was gelukkig zijn een kunst. Het geluk kunnen behouden een huzarenstukje. Hij kon wel meegaan in de idee dat je de sleutel ertoe in eigen handen hebt, maar in zijn ervaring waren er ook veel factoren waar je helemaal geen vat op hebt. Dat je eigen aandeel verwaarloosbaar is. Neem nu de factor mensen. Je kon het gevoel hebben dat alles was zoals het moest zijn. Je vrouw en dochter waren gelukkig en gezond. Je had een goede job waarin je jezelf kon ontplooiën en je had het financieel goed voor elkaar. Er waren een paar goede vrienden en wat familieleden waarop je kon steunen. Je huis was je veilige cocon. Je zorgde ervoor dat er enkel goed volk over de vloer kwam en je volgde intensief de contacten op van je huisgenoten. Zeker die van Laura. Marc dankte de hemel dat zijn dochter haar puberteit zonder noemenswaardige problemen was doorgekomen. Meer dan dat. Ze was uitgegroeid tot een heel lieve, innemende jongedame die toch met een gezonde waakzaamheid de wereld tegemoet trad. Ze had over het algemeen een goede intuïtie en voelde snel aan of bepaalde contacten beter vermeden konden worden. Dat was gezien haar nog jonge leeftijd echter niet altijd zo. Marc was blij dat ze nog enkele jaren dicht in zijn buurt bleef zodat hij zijn invloed nog kon laten gelden.

De mensen. Ze konden zomaar je omzichtig opgetrokken veiligheden doorbreken. Als een slang er traag en rustig overheen of als een aanstormende neushoorn alles omvergooiend. Beiden konden vanuit het niets opduiken en alles verwoesten. Dan had je nog de gevaarlijkste soort. Zij kwamen gewoon binnen wandelen alsof er helemaal geen veilige grenzen waren. Zo vanzelfsprekend dat je niet eens in de gaten had dat ze ongeluk betekenden. Je liet je reserves bij hen varen en je kon hen zelfs mee aan tafel uitnodigen. Hun ware

bedoelingen kwamen pas aan het licht als het al te laat was. Daarom nodigden Marc en Linda maar weinig mensen bij hen thuis uit. Enkel de relaties die als solide en betrouwbaar ervaren werden kwamen over de vloer. Zijn vrouw Linda had zijn houding hier tegenover aanvankelijk een beetje overdreven gevonden. Bij haar ouders thuis was ze het toch iets losser gewoon geweest. Maar omdat ze wel hield van de rust die het tweeweg bracht, had ze Marc's idee van een gezellige thuis snel overgenomen. Ze konden samen erg genieten van de rustige weekends samen. Zeker ook omdat Marc er door zijn werk niet altijd was. En Linda werkte hard als kinesiste op de revalidatieafdeling van het Algemeen Ziekenhuis dat zich op fietsafstand van hun huis bevond. Marc wist dat ze er veel voldoening uit haalde, maar dat ze blij was als ze op het einde van haar shift de besloten muren en het eeuwige kunstlicht achter zich kon laten. In het weekend werkte ze graag in de tuin terwijl Marc ging sporten of zich in de rust van zijn studeerkamer terugtrok.

Marc had Linda leren kennen tijdens zijn studiejaren Verpleegkunde. Hij had gelegenheid gehad haar eerst een tijdje te observeren voor ze ook maar op de hoogte was geweest van zijn bestaan. Niet dat hij daar actief mee bezig was geweest, maar de omstandigheden hadden ertoe geleid. Alsof ze wisten dat het voor Marc gemakkelijker zou zijn op die manier. Ze was hem het eerst opgevallen toen ze rustig, maar met een vernietigende blik een paar jongens er van langs gaf. Ze hadden zich smalend uitgelaten over de versleten schoenen van haar vriendin. Marc had niet kunnen horen wat ze precies zei, maar het resultaat was dat de jongens zich met beschaamde kaken tegenover haar vriendin verontschuldigden. Sindsdien had hij haar onopvallend in het oog gehouden en was ze hem steeds meer gaan bevallen. Pas drie maanden later had hij voor het eerst persoonlijk contact met haar. De school had een activiteit georganiseerd waar de verschillende afstudeerrichtingen binnen

gezondheidszorg aan moesten deelnemen. Ze werden in groepjes verdeeld om enkele casussen interdisciplinair te bespreken. Linda was bij Marc in het groepje terecht gekomen. De eerste woorden werden gewisseld, de eerste koffie samen werd gedronken. Tijdens een gezamenlijk bezoekje aan de Kerstmarkt enkele maanden later had Marc de moed gevonden om zijn arm rond haar middel te slaan. Linda was in reactie dicht tegen hem aan gaan leunen en loodste hem snel naar een doodlopende zijstraat. Hun eerste kus was er één met van de kou versteven lippen met hun adem die versmolt in zachte wolkjes.

Linda had op Marc altijd een indruk gemaakt van standvastigheid. Een solide karakter met een grote mensgerichtheid. Heimelijk had hij zich regelmatig afgevraagd wat ze toch bij hem te zoeken had. Hij voelde zich minder sterk dan zij, maar hij haalde zijn kracht in de absolute wil iets van zijn leven te maken. De gedrevenheid om anderen te helpen was hun gemene deler. Linda volgde regelmatig bijscholingen en combineerde haar grondige vakkennis met een groot invoelingsvermogen. Kleine en grote drama's vond ze net zo belangrijk. Het waren de mensen achter die verhalen die ze het meest interessant vond. En daar was Marc ook een kei in. Hij kon elke patiënt het gevoel geven dat ze werkelijk meetelden en dat geen enkel probleem als flauwekul werd afgedaan. Ondanks dat voelde Marc zich nooit helemaal zeker van Linda. Het geluk dat hij met haar had voelde broos aan en dit gevoel werd nog versterkt na de geboorte van hun dochter. De druk die hij bij zichzelf legde om dit geluk te beschermen en te kunnen behouden was de keerzijde. Het was ook de reden waarom hij Linda niet alles over zichzelf en zijn verleden had verteld.

Hoewel het een prachtige ochtend was, fietste Laura met tegenzin door de smalle dreef. Het asfalt werd omzoomd door zilverberken waarvan de piepjonge blaadjes fris contrasteerden met de witte bast. De lentezon gaf alles een energieke uitstraling en dat werkte aanstekelijk op Laura. De levensdrang die zich in haar omhoog werkte en haar lichaam deed tintelen, stierf echter in haar hoofd. Ze fietste richting campus om er weer een groot deel van de dag in het auditorium door te brengen. De vakken van vandaag waren al even muf als de plaats waar ze gegeven werden. Even dacht ze eraan haar hart te volgen en het weggetje naar links te nemen. Ze wist echter dat ze deze lessen nodig had om kans op slagen te maken. In het laatste jaar van het middelbaar was ze gebeten geraakt door menswetenschappen. Haar interesse was vooral uitgegaan naar anatomie, biologie en psychologie. De keuze voor de studie geneeskunde leek daarom een heel logische stap. Nu twijfelde ze of ze wel de juiste keuze had gemaakt. In het programma van de bachelor lag de nadruk toch wel erg op de positieve wetenschappen en dat was niet haar sterkste punt. Bovendien had ze het aantal uren dat ze hierdoor noodgedwongen binnen de vier muren van haar studeerkamer moest doorbrengen toch wel behoorlijk onderschat. Het benauwde haar hoe sterk ze de buitenlucht en de vele uren die ze vroeger in de stallen doorbracht miste. Haar ouders hadden haar gewaarschuwd, dus ze had het aan zichzelf te danken. Ze was ervan uitgegaan dat het niet zo'n vaart zou lopen en dat ze haar grote passie er niet voor zou moeten opgeven. Nu had ze maar een keer of twee per week de tijd om een paar uur naar haar geliefde viervoeters te gaan. Nog een geluk dat ze niet op kot zat, dan was er nog minder tijd over gebleven!

Laura zuchtte en probeerde de sombere gedachten te verdrijven. Ze dacht na hoe ze aan deze saaie dagen kon ontsnappen. Ze had les tot één uur vanmiddag. Misschien kon ze daarna even langs de stal voor ze naar huis ging om dan de rest van de dag te studeren? Al was het maar een half uurtje. Dan kon ze er weer tegen. Het was al bij al toch maar een kwartiertje omrijden? Laura fleurde op bij die gedachte en genoot nu van de rest van haar fietstochtje. Ze trapte stevig door.

Rond kwart voor twee was Laura eindelijk in de stal. Ze had de hele voormiddag op het puntje van haar stoel gezeten, zenuwachtig met haar been wippend. Toen de laatste woorden tergend langzaam uit de mond van de professor rolden, was ze al overeind gekomen om de chaotische bende studenten vóór te zijn in hun spurt naar de uitgang. Iedereen had er voor vandaag genoeg van. Nu kon ze eindelijk haar fiets tegen de stalmuur zetten. Ze haalde nog een flesje water uit haar tas en dronk het met lange teugen leeg. Haar boterhammen had ze tijdens de rit naar hier opgegeten en nu had ze behoorlijk dorst. Ze gooide het flesje in één van de grote afvalbakken en keek rond. Er was niemand te bekennen. Op dit uur van de dag was het tijdens de week altijd erg rustig. Laura ging de stallen niet binnen, maar stapte meteen door naar de weiden die achter het erf lagen. Ze volgde de galoppiste die langs en tussen de vele weiden doorliep. Nu en dan stond ze even stil om een lief woord te zeggen tegen de paarden die naar de omheining kwamen toen ze haar zagen. Toen ze de achterste weide bereikte, keek ze reikhalzend uit of ze haar lieveling al zag. Daar stond ze: een gespierde vos met een wat ondeugende blik in haar mooi gevormde ogen. Laura deed het hek open en liep naar haar toe: "Dag Dynamo, lieverd!". Ze murmelde zachtjes in het oor van het paard dat haar hoofd liet zakken om zich op haar voorhoofd te laten kroelen. Laura bleef een tijdje genietend met haar neus

in de zachte vacht staan. Kon ze die geur maar in een potje stoppen en meenemen naar huis! Of meenemen naar de les en af en toe eens stiekem ruiken! Ze keek op haar uurwerk en schrok. Er was toch alweer heel wat tijd verstreken sinds ze het auditorium verliet. Ze kon er maar niet aan wennen dat ze nooit toekwam met de tijd die ze in haar hoofd berekende. Toch niet als het in verband met de paarden was. De optelsom van het aantal minuten die je nodig had was uiteindelijk nooit voldoende. Bij de paarden had je het gevoel dat de tijd stilstond, of nog beter: dat ze niet bestond. Maar de tijd ging natuurlijk wel voorbij. Veel sneller zelfs dan wanneer je andere dingen deed. Zoals naar een saaie professor luisteren. Laura trok haar neus op bij de gedachte en rechtte haar schouders om zichzelf moed te geven. Ze gaf nog een laatste knuffel aan de merrie die ondertussen haar ogen al half dicht had gedaan, volledig ontspannen door de zachte aanrakingen. Met de weemoed nu al in haar hart keerde Laura zich om en begon aan de tocht naar huis. Dynamo volgde haar tot aan het hek en liep daarna nog een stuk langs de omheining mee. Enkele van haar paardenvrienden waren ook dichterbij gekomen om het tafereel gade te slaan. Het was voor Laura nog moeilijker om zich van de kudde los te rukken. Ze wierp nog een blik achterom en besloot niet meer om te kijken. Het deed haar fysiek pijn de afstand tussen haarzelf en die zachtaardige dieren te vergroten. Diep in gedachten liep ze terug naar haar fiets.

De rest van de namiddag boog Laura zich over de ingewikkelde vraagstukken voor het vak fysica. Over een paar uur zouden haar ouders thuiskomen en ze wilde trots zijn op de hoeveelheid werk die ze tegen dan al had verzet. Ze wilde ook nog Nicky bellen. Ze had haar nog maar een paar maanden geleden leren kennen op stal, maar ze hadden snel ontdekt dat ze allebei heel graag buitenwandelingen maakten. Sindsdien trokken ze vaak samen op en hadden al heel wat afgelachen. Je wist met haar

nooit wat je nog ging beleven. Ritten waarbij Laura toch af en toe eens haar hart vasthield. Nicky kon zo impulsief zijn! Laura, die veel voorzichtiger was, had soms moeite om haar in toom te houden.

Laura schoof haar boeken van zich af. Eindelijk was ze klaar. Ze had meer dan een uur nodig gehad om het laatste vraagstuk op te lossen. Ze vroeg er zich de zin van af. Wat had een dokter nu helemaal aan zulke ingewikkelde oefeningen, zwoegen met formules en cijfers tot je er bij neerviel. Maar goed, ze had uiteindelijk gewonnen en was toch wel tevreden over zichzelf dat ze de meet had gehaald. Het was in zekere zin net als sporten: je mocht niet te snel opgeven. Alleen was fysica niet echt een sport waar ze vrijwillig voor zou kiezen. Blij dat ze ervan af was, schoof ze haar stoel achteruit. Ze was stijf van het lange zitten en rekte zich uit. Haar moeder zei keer op keer dat ze vaker tussenin moest rechtstaan om even rond te lopen, wat eenvoudige te oefeningen doen. Maar Laura vergat het steeds weer. Eens ze goed bezig was, wilde ze doorgaan tot ze klaar was. Anders was haar concentratie – en vooral haar zin om verder te doen – weg. Volgens haar moeder zou ze het juist langer kunnen volhouden als ze regelmatig weer zuurstof aan haar hersenen gaf. Nu ja, haar moeder moest dit natuurlijk zeggen. Met haar werk als kinesiste was lichaamsbeweging haar stokpaardje.

Laura wilde wel een ander paardje! Aan lichaamsbeweging zou ze geen gebrek hebben mocht ze wat vaker naar de stal kunnen. Dat deed haar eraan denken: ze moest dringend Nicky bellen. Ze hadden al min of meer afgesproken om komende zaterdag samen te rijden, maar Nicky kennende moest ze haar er nog even aan herinneren. Ze wilde er zeker van zijn dat het doorging. Voor hetzelfde geld waren bij Nicky andere dingen plots belangrijker en kwam ze gewoon niet opdagen. Het zou de eerste keer niet zijn dat Laura tevergeefs op haar wachtte. Soms

had ze zelfs al haar paard gezadeld in de hoop dat haar vriendin nog op het laatste moment het erf op zou fietsen. Niet dat ze dacht dat Nicky het met opzet deed. Ze begreep alleen niet altijd dat een ander wel belang hechtte aan een degelijke afspraak. Laura zocht haar gsm en vond hem onder het stapeltje kladjes met een aantal mislukte pogingen om het vraagstuk van daarnet op te lossen. Met een blik op de klok koos ze het nummer van Nicky. Haar vader kon elk moment binnenkomen. Ze wilde liever niet dat hij haar hoorde bellen. Nicky lag niet in de bovenste schuif bij hem, hoewel hij haar nog maar enkele keren heel vluchtig had ontmoet. Ze vond dat hij mensen nogal snel beoordeelde, vooral dan haar vriendinnen. Over zijn eigen vrienden deed hij niet zo moeilijk. Snel belde ze haar. Opgelucht hoorde ze dat Nicky hun afspraak niet vergeten was. Ze keek er evenveel naar uit als Laura zelf. Ze spraken af om in de voormiddag te gaan rijden en een wandeling langs de velden te maken. Nicky zou morgen nog naar de stal gaan om de paarden bij Paul te reserveren. De staleigenaar kende de meisjes en hun rijvaardigheden goed en liet hen geregeld alleen gaan wandelen. Ze moesten het wel steeds vooraf vragen zodat hij de paarden kon vrij houden, en ze moesten steeds minstens met twee op pad omwille van de veiligheid. Laura en Nicky waren nog aan het bellen toen haar vader thuiskwam.

2

Marc zette zijn leesbril af en wreef in zijn vermoeide ogen. Het was een zware dag geweest. Een drietal patiënten wedijverden om zijn aandacht vandaag. Het leek wel alsof het in hun eten had gezeten. De hele dag was een aaneenschakeling geweest van brandjes blussen en de groepstherapie was heel stroef verlopen. De mensen hadden nors en onwillig deelgenomen,

alsof ze wel iets beters te doen hadden. Het was sleuren en trekken geweest om er toch een positieve draai aan te geven. Nu was hij bijna klaar met zijn verslag. Hopelijk kon hij tijdig zijn dienst afronden. Hij snakte ernaar gezellig thuis te komen, zijn sportkleding aan te trekken en eens goed te zweten in de gym. Daar zag hij altijd wel een paar vaste bezoekers waar hij wat onzin mee kon verkopen. Een paar grappen over en weer en de voorbijgeerde werkdag zou van hem afvallen. Nog een drankje aan de bar nadien en het was helemaal goed. Hij wilde juist zijn bril weer opzetten om verder te werken toen Alex binnenkwam. Zijn hoofdverpleegkundige had er een handje van weg om op de meest ongunstige momenten zijn aandacht te komen vragen voor iets onbenulligs en er dan nog heel gewichtig over te doen ook. Marc zette onbewust zijn stekels al recht. Hij besloot van zich af te bijten mocht Alex weer beslag op hem leggen zo kort voor het einde van zijn dienst. Dringend kon het niet zijn en hij had zich deze week al een paar keer laten vangen. Voor je het wist was je weer overuren aan het maken. Gelukkig vroeg Alex hem niets, maar stond hij wel op een irritante manier vlak achter hem mee te lezen wat hij in het dossier van een patiënte met een borderline persoonlijkheidsstoornis aan het invoeren was. Zo kon hij zich niet concentreren. Omdat Marc er het zwijgen toe deed, gaf Alex het al snel op en vertrok hij weer naar zijn eigen bureau. Wat kwam hij hier nu eigenlijk doen? Marc zuchtte geërgerd en werkte snel verder. Het dossier moest worden aangevuld zodat de laaddienst straks een goede overdracht kon doen naar de nachtdienst. Na een tiental minuten was hij eindelijk klaar. Hij keek op zijn uurwerk. Nog een paar minuutjes en hij kon vertrekken. Te weinig tijd om nog iets anders te beginnen. Hij kon wel nog vlug zijn overuren van deze week noteren in de daartoe bestemde map. Daar had hij nog geen gelegenheid voor gehad en belangrijk was het natuurlijk wel. Hij telde op en kwam aan vier uur en een kwart die hij nog had staan. Leuk! Een positieve noot aan het einde

van de dag. Hij zou morgen kijken of hij een uurtje vroeger kon vertrekken. Dat had hij wel verdiend! Snel verliet hij het bureau en sloot de deur af. Hij controleerde nog even de deur van de apotheek en stapte toen de koffiekamer binnen waar zijn collega's van de laatdienst pauze aan het nemen waren. Hij groette hen hartelijk en plaagde hen een beetje omdat zij nog niet naar huis konden.

“Lekker weertje om binnen te zitten hé! Ik zal me maar opofferen en naar buiten gaan. Het zonnetje trotseren en gezonde lucht in mijn longen jagen. Wat hebben jullie het toch maar weer voor mekaar!”

Karen en Judith trokken een lelijk gezicht naar hem, maar konden er dan toch om lachen. Marc ging met een brede grijns op zijn gezicht naar buiten.

Marc deed de voordeur achter zich dicht en schopte zijn schoenen uit. Hij krabde zich achter zijn oor en zuchtte. Hij dacht nog aan Alex en eigenaardige optreden van daarstraks. Hij wist waarom hij zich nu nog opgelaten voelde: hij had iets verwacht en het was niet gebeurd. Hij had zijn stekels opgezet, maar er was geen gelegenheid gekomen om van zich af te bijten. Nu bleef hij met zijn frustratie zitten. Weten waarom hij zich nu zo voelde hielp wel. Hij schudde zijn hoofd en liep op zijn kousen de brede houten trap op om zich in zijn kamer om te kleden. Bovenaan de trap bleef hij even stilstaan om te luisteren. Hij hoorde Laura praten en ze giechelde wat. Omdat hij geen andere stem hoorde, ging hij ervan uit dat ze aan het telefoneren was. Hij liep verder tot aan haar kamer en klopte zachtjes op de deur voor hij die opende. Hij stak zijn hoofd binnen en wuifde even. Hij vormde met zijn lippen het woord ‘gym’. Laura knikte en zwaaide kort terwijl ze zich wat van hem wegdraaide. Duidelijk geen behoefte aan haar vader op dit moment. Marc deed de deur weer dicht en kledde zich snel om. Even later zat hij in de auto. Hij verlangde naar het moment

dat hij zich op de toestellen kon uitleven. Hij hield niet van het gevoel dat Laura hem daarnet gegeven had. Ze had zich letterlijk van hem afgekeerd. Ze vond het duidelijk vervelend dat hij had gezien dat ze aan het bellen was. Hij wilde dat ze wat meer open tegen hem was als het over vrienden of vriendinnen ging. Hoe kon hij haar nu raad geven als hij van niets op de hoogte was? Haar houding was wel duidelijk. Ze was met iemand aan het praten geweest waarvan ze wist dat hij er zijn bedenkingen over had. Marc fronste. Misschien moest hij zijn mening in de toekomst wat minder sterk gaan uitdrukken. Dan zou Laura niet zo geneigd zijn dingen voor hem te verbergen. Maar dat was niet zijn sterkste kant. Toch niet met betrekking tot zijn gezin. Hij parkeerde de auto en bekeek zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Hij schrok van de diepe rimpels en de gekwelde blik die hij zag. Dringend tijd om te ontstressen! Hij trok een paar gezichten naar zichzelf en masseerde zijn ogen. Hij keek nog eens in de spiegel en haalde toen zijn schouders op. Nu ja, niemand had er tenslotte zaken mee hoe hij er uit zag. En had niet iedereen van die dagen? Hij leek zich niet bewust van de veranderingen die in hem plaatsvonden.

Toen hij de immense fitnesszaal binnenstapte, keek Marc rond of hij bekende gezichten zag. De contacten hier waren gemakkelijk en vrijblijvend. Een leuke en noodzakelijke afwisseling met zijn werk. Er waren maar een paar mensen aan het trainen. Op weg naar de kleedkamers achterin passeerde hij Karel die zijn kaalgeschoren hoofd afdroogde. Een wederzijdse blik van herkenning was voldoende. Ze zouden later wel uitgebreider contact hebben. Marc glimlachte bij de idee. 'Uitgebreid' was nu niet bepaald een woord dat bij hun gesprekken paste. Maar ze hadden dezelfde binnenpretjes. Wanneer iemand iets zei of deed waar verder niemand de grap van in zag, dan keken ze elkaar even kort aan. Het besef dat de

ander op zo'n moment precies hetzelfde dacht had een aparte band gecreëerd. Een band die er anders niet zou zijn geweest. Karel hield graag zijn imago van onaantastbaarheid in stand. In welke mate je zijn zogenaamd gevaarlijke kant ook te vrezen had, wist niemand hier. Marc dacht er liever niet teveel over na. Hoewel hij overtuigd was dat het wel meeviel. Karel was vast geen engeltje, maar Marc had hem al vaker betrappt op een groot gevoel voor rechtvaardigheid. Karel had meer iets weg van de sterke, zorgzame broer die alles wel zou regelen. Een tijd geleden had Marc daar al eens dankbaar gebruik van gemaakt. Hij dacht vlug aan iets anders.

In de overtuiging dat hij alles netjes onder controle had, deponeerde Marc zijn sporttas in de kleedkamer. Met zijn handdoek over zijn schouder stapte hij op de loopband die net vrij gekomen was. Al na een paar minuten was het ongenoegen van daarstraks op de achtergrond verdwenen. Er sloop iets anders binnen. Nog vormeloos en onbestemd. Alsof er diep vanbinnen een klok begon te tikken. Marc was er zich niet van bewust, maar zette de loopband harder. Na een half uur stapte hij volledig leeg terug op de grond, niet begrijpend waar dit gebrek aan energie vandaan kwam. Hopelijk werd hij niet ziek. Dat kon hij nu echt niet gebruiken. Plots stond Karel naast hem.

“Hé Marc, zat de duivel je op de hielen?”

Marc keek naar hem zonder hem echt te zien. Forceerde een glimlach.

“Ach, een beetje stress afgewerkt. Niets bijzonders.”

Hij keerde zich van Karels onderzoekende blik af en greep zijn handdoek die op de grond was gevallen. Het gaf hem de gelegenheid zich te herstellen. Toen hij zich terug naar Karel wendde, was hij weer in staat een normaal gesprek te voeren.

“Hopelijk heb ik niets onder de leden. Misschien moet ik vandaag maar niet teveel doen. Nog een kwartiertje cooling down op de fiets en ik houd het voor bekeken.”

“Dat zal het beste zijn. Tegen dan ben ik ook klaar. Nog iets drinken dan?”

“Ja, prima! Het zal smaken!”

Marc speelde met het glas in zijn handen. Zijn vingers gleden steeds weer over de ribbels aan het onderste deel van het glas. Zachte dalen en wat strengere pieken. Hij probeerde er de scherpte van te bepalen. Het lichte prikken in zijn vingertoppen versterkten zijn agitatie. Hij begon steeds harder op de randen te duwen in een poging door de pijn afleiding te vinden. Vanuit zijn ooghoeken merkte hij dat Karel hem van opzij onderzoekend aankeek. Hij moest eindelijk maar eens iets zeggen. Alleen wist hij op dit moment niets zinnig te vertellen. Het moment ging voorbij en Karel keek weer voor zich. Dat was leuk aan hem. Je hoefde niet te praten als je niet in de stemming was en het werd niet persoonlijk genomen. Karel had genoeg aan zichzelf en zijn eigen gedachten. Het programma op het televisiescherm veranderde. Marc werd uit zijn bezigheden getrokken toen het beeld verscheen van een baviaan die achter de rug van een toerist zijn fles limonade stal. De man had niets in de gaten en de baviaan was snel met zijn buit verdwenen. De uitzending werd een aaneenschakeling van de prestaties van slimme dieren en Marc werd er vrolijk van. Samen gaven ze hun commentaar en af en toe viel hun mond oprecht open van bewondering. Dieren werden toch wel vaak onderschat zo bleek.

Tijdens het reclameblok nam hij afscheid van Karel en ging op weg naar huis.